

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 "
Un any.....	2'60 "
Per dotzenes.....	0'45 "
Num. atrasats des 2.ª tom.....	0'06 "
Id. Id. des 1.ª tom.....	0'07 "

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT A SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SES SOGRES D'AVUY EN DIA.

I.

Estrañarán els qui 'm coneixen à fondo que jò m'ocupi de ses sògres, essent axí que no som tengut sa desgracia de tenirne may; y dich desgracia en lloch de ditxa, perque consider qu' es tení sògra es una de ses més gròsses calamitats de que mos podem veure rodetjats en aquesta peregrinació que mos hem empenat, seguint tradicions antigues, à dirli vida; y que no es més que un ximble destèrro à n'el qual mos hi passam uns quants anys de infortunis hermozeats per sa bella floreta de sa felicitat somiada que desde enfòra mos brinda à que la cerquem, fojintnos sempre, y que nòltros ignorants volem colí. Més abans de qu'arribi s' hora de sa somiada ditxa, pegam travallada, y la Mòrt, aqueixa companera que sense sèbre es perque detestam, alsa sa faus homicida, mos fer y mos torna à sa terra d'hont haviam sortit amb so còr plè d' ilusions y farts de desenganys.

Però siguem curts, tiremmos de bot y boley à parlà de ses sògres, pues aquest es s' objecte d'aquest articlet y no es de disculí sobre es mistèris del mon, d'els quals no 'n treuriam més que confusió, pues axí sòl succelí à n' es més inteligents que tractan de disculí amb que consisteix s' humanitat.

Alguns de vòltros, amichs lectors, quant heu lletgit es comensament d'aquest article haureu esclamat: ¡Ja 'u ets ignorant! ¿si no n' has tengudes may de sògres, còm pòts sèbre si son bones ó dolentes?

A n' es qui tal digan los vatx à espiacà es mèdis de que 'm som valgut per conexerles sense tení necessitat de carregar-me un viatge tan pesat.

Desde es méus primés anys axí còm es naturalistes se dedican à estodià es caracte, sa vida y costums d' ets animals, jò, seguint una retgla consemblant, me som dedicat à estodià ses sògres, que mirades baix d' es punt de vista rutinari no son més qu' una variació d' animals

amb coua, salvo s' ànima racional que Deu los donà perqu' es diferenciassen des demés, y algunes escepcions notables.

Ses sògres d' avuy en dia, ja no son aquelles conseyeres véyes educades à s' escola de sa moral, que quant morian eran plorades de tothom; passant d'aquest mon à s' altre amb so còr y sa consciència nêtas còm un crestay, sense havè tacat may es sèus morros amb sa mentida, es à di, sense havè desjectat es gènre y murmurat d' es vehins còm sòlen fé algunes que per desgracia de s' humanitat, de sa civilizació, y de sa moral, trapitjan sa terra des nòstro planeta espargides aquí y allà còm una bandada de vívores verinoses pròntes à donà metzines à n' es més bòn subgecte del mon que s' acòsti en torn sèu.

Avuy en dia ha desaparegut sa gent antiga.

A n' aquest sigle de ciències y d' ilustració, la major part de ses sògres son d' una altra casta.

Educades à s' escola de sa batxilleria, surtan batxilleres de tres classes, que son:

Batxilleres de primera classe, ó batxilleres majós.

Batxilleres de segona classe, de calseta ó portalet.

Y batxilleres de tercera classe ó batxilleres de camp.

A sa primera classe ó à ses batxilleres majós, perteneixen ses señores de qui fa fé, es es di, ses qui duen manta amb vél.

Aquestes murmuran des germá prohisme à dins ca-séua, y sinó escoltau aquest petit ecsemple, que podria servi de pèu p' es comensament d' una novèla històrica, perque té més d' històrich que de ideal.

—¿Has vist el señó Miquèl? (deya sa señora M. à Dona Jaumeta S.) ¡Jesus, quin capell! fins en so durló es coneix qu' es pagès.

—¡Vaja un betsol! (afagia Dona Jaumeta,) s' ha empenat à volè pareixe *pinxo*, y còm més vā més bagòt pareix.

—Mirse, Jaumeta; ducs fíyes tench y consentiria en qu' es quedassen fadrines si s' havian de casà amb éll.

—¡Vaja un tipo! Si l' ha reparat, s' altre dia, es derré pich que vengué, duya es capell nòu y es jach véy; ben pentinat y camia bruta..... Bé; jò crech que no 'n té altre.

—Vaja un *pobí*! y me diga, Dona M., ¿de que fa aquest *Tenorio* de fitxes?

—De malfané.

—¿Y son pare?

—Es empleat.

—¿Que té hazienda?

—Dèu à sa ténda.

—¿Vòl dí no es rich?

—Ni heu será may.

—¿Y que no estodiava per pilot.

—Heu va deixà ja fa temps, y ara cada dia fā uns contes nòus..... S' altre dia volia essè lo qu' es son pare; després va varià de cantet y digné que volia un altre empleo.

—Jò crech que té hò, y l' emplearán.

—No heu crega; ¡qu' ha de tení ningú el pòt veure ni 'l pòt sofrí; sòls no sap posà es sèu nòm, y un mal lletgí del tot. Es un troner, un malfané. Vaja, em crega no 'l puch sofrí.

(Dilinch... Dilinch.)

—Calli,... ¿que tócan? ¿Qui dèu vení, Catalinet?... Corre à obrí.

Entra sa criada y diu qu' es Don Miquèl.

—Digalí que passi.

Entra Don Miquèl, saluda cortesment; Dona M. s' axéca, li dona sa mà, li pregunta per sa familia y el fā sèure à una butaca.

Dona Jaumeta, se despedeix de Don Miquèl, besa à Dona M. y s' en va.

II.

Sa sògra (en pensaments) amb molta dulsura diu à Don Miquèl:

—¿Que tal? ¿que tal, Don Miquèl? ¿còm ha campat aquests dies? ¿còm es que no 's deixa veure per aquí?

—Som passat un parey de dies à fóra amb uns quants coneguts.

—¿Coneguts ó conegudes? Vaja, vaja, ja 'm pens jò que vòstè estima més està à una altre part que no vení à veurer-mos à nòltros.

—No señora, molt al contrari, quant

estich amb vostres me consider més felis que may.

—Gracies p' es *galanteo*. Y me diga: ¿Seria capás de provarme 'lo qu' ha dit?

—Sí, senhora; jò sempre estich dispòst á prová ses paraules que gast.

—Y si jò, abusant de sa confiansa qu' es caracte de vostè m' inspira, li eesigia una còsa.

—Ley concediria molt gustós y tendria una gran satisfacció en s' otorgarlí lo que m' demanás.

—Y si lo que li demanás fos un poch difícil de cumplí per part de vostè.

—M' esforsaria lo possible per complaurerla.

—¿Y si li eesigia que no tornás à veure à Dona Jaumeta?

—Si me digués en que se funda y jò vèya que tenia rahó, no hey tornaria.

—Vèu còm ja varia de cantet.

—Dispens, jò no variy may de lo que dich.

—Mirse; jò ley diria en que me fund, però còm sé que vostè té es gènit tan curt, estich segura que s' incomodaria, y jò li vuy evità un disgust; y à més d' axò, que no mòga un escàndol.

—Però, senhora, ¿de qu' es tracta?

—¡Ay, Don Miquèl! si jò ley deya: pero nó, no seré jò sa que ley diga, perque veitx lo que succehiria, y li vuy evità un enfado: ¡Si jò li deya lo qu' ha dit de vostè!

—Però, senhora, ¿qu' es axò qu' ha dit de mí aquesta desvergonhada?

—¡Ay, Don Miquèl! Si no més fos estat ella, y si jò li deya lo qu' ha dit sa séua fiya, si qu' heu estrañaria més. Jò, francament, Don Miquèl; sa mare, sí; però sa fiya, no l' haguera considerada may tan xarradora.

—Però, senhora; me diga qu' han dit, m' ho diga per favó, que jò li assegur que los faré sèbre qui som jò. M' ho diga.

—No señó.

—M' ho diga; ley deman per favó; en nòm de lo que més estima en aquest mon, en nòm de s' amistat franca que mos uneix.

—No pòt sé, no ley puch di; perque veitx que vostè los mouria un escàndol, me destaparia, sabrian que jò heu he dit y no vuy que n' pugan taxá de xarradora còm à elles.

—Per favó, Dona M.; no n' fassá sofrí més; em diga qu' han dit, no més vuy sèbre de que son estat capasses aquestes vayveres, y li promet que no la destapare ni hey tornaré pús. ¡Ley jur!

—¿Me promet que no m' destapará?

—Ley jur, li he dit.

—Ydò, ha de sèbre qu' avuy dematí son venguds mare y fiya, no sé còm es estat que sa conversació ha recayguda demunt vostè, han comensat à dí qu' era un calavera, que totes ses atlòtes s' en reyan, que ningú el volia, qu' havia deixat sa carrera per vago, y per acabá prest ha afegit sa jove: «Mirse, Dona M.; consentiria à quedarme per tia si m' ha-

via de casá amb ell;» y moltes còses més qu' ara no n' vénen à sa memòria; fins à tal punt, qu' han arribat à dí que desde que l' conexian à fondo los feya més nòsa que compaña.

—¡Ah, grandíssimes noningunes! (esclamá Don Miquèl,) ¿y es estat aquesta batxillera de jove sa qui ha dit tot axò?

—Sí, señó; sa jove més que sa vèya; bé, totes dues hey posavan dita; fins à n' es punt de que tan cansada estava de sentirles qu' he dit que tenia que sortí de visita à fi de que s' en anássen.

—Mirse: jò li assegure que s' en apenedirán, en particulá aquesta jove trapassera. Me dispens lo que dich, perque pareix mentida qu' una atlòta tan jove y tan ben educada duga demunt es seu front espayós pintada sa castedat y à baix de sa clòsca hey tenga sa batxillera tan desarrollada. Ja han acabat de veurem més, ni blanch ni negre, perque à mí no més m' en fan una.

—Mirse, Don Miquèl, no s' crega que jò ley haja dit perque no hey vaja. Jò crech que vostè pòt comprendre que no hey tench interés ningun, y que si ley he dit es estat únicament p' es seu govèrn y al mateix temps perque sabés qui son elles.

—Gracies, Dona M., jò ley agrahiré etèrnament de que m' haja advertit, y d' aquest mòdo evitaré es qu' es rigan de jò de sa manera que s' en han rigut fins ara. Y ara, Dona M., si m' ho permet me retiraré perque m' espera un amich à casa y vuy essé puntual.

Dona M. s' axéca, li torna doná maneta y Don Miquèl saluda y s' en vá.

III.

A n' es pochs moments d' haverse n' anat Don Miquèl, entra Dona Tereseta fiya majó de Dona M.

—¿Que tal? ¿que tal, Tereseta? ¿L' has vist de quin mòdo ell mateix es caygut dins es pou des méus engaños?

—¡Ay, mamay! ¿y está segura qu' amb lo que li ha dit ja no hey tornarà à visitarles?

—Sí, fiyeta méua, pòts descansá amb tranquilidat que no hey tornarà perque en cas de qu' hey tornás, veuria que Dona Jaumeta el mira amb indiferència, perqu' estich segura qu' amb lo molt que ley som desjectat no s' possible que el tracti de sa mateixa manera que l' tractava abans, y amb un poch d' indiferència qu' ell en anarhi conegués, no hey tornaria perque creuria qu' es vèra s' emblanquinada que li he dada.

—¿Y no haguera anat milló, que jò li hagués dit qu' estava gelosa?

—No, fiyeta méua, perque d' aquest mòdo haguera conegut que tú l' estimaves y hauria estat molt més mal de ferlò deixá; lo qu' amb so fil amb que l' som embolicat estich segura que no s' en desembolicarà.

—Però, mamay, y si ell torna à ca-

séua y descubreix ses mentides que vostè li ha dites y ses qu' ha dit à Dona Jaumeta, veurá que vostè es una embustera, y seria capás de picarsè y no torná vení; y si tal succehia, si ell fos capás d' olvidarme; ¡mamayeta méua! jò no podria resistí y me moriria. Sí; me moriria, perqu' avuy qu' he estada amagada darrera sa cortina es temps que vostè embusteretjava, me parexia mentida que pogués agontá més temps; y si no fos estat per ferla quedá malament, haguera sortida per conversá amb ell.

—Ydò, mira, Tereseta; may t' atrevesses à declararlí amb claredat lo que sents, perque desgraciada de tú si ell arribás à sèbre que l' estimes tant, y que sofreixes quant no l' vèus. En sabrerhó ell, se riuria de tú, còm solen fé molts de fadrins d' avuy en dia. Perque has de sèbre, Tereseta méua, que s' homo es un ser insaciable que no s' cansa may de demaná pròves una darrera s' altre, y quant las té, quant ha arribat à cobí sa floreta de sa ditxa qu' havia somiada; es torna més egoista, més absolut, fins à n' es punt que mos subjècta de tal manera, que mos fa esclaves des seus capritxos. No t' recòrdes, Tereseta, d' aquella pregunta que publicá *En Duley* à L' IGNORANCIA, que deya: «¿Que es lo que deu havè de fé una dòna quant vòl qu' un homo l' encalsi?» Y à n' es número que seguia deya sa solució: «Fugí correns.» Heu has entès, Tereseta; fugí correns, deya, y aquest es es mèdi milló per pescá un *pollo* còm Don Miquèl. Fugí en essé s' hora; demostrarli un gènit incomprendible, es es dí, un coret alegre y ignorant còm es d' un aucellet, y un caracte dols y melancòlich à n' es mateix temps. D' aquesta manera, suspirant y fingint alguna qu' altre vegada, s' alcansa un bon partit. Ara, Tereseta méua, que ja t' he donat una mica de lliadó d' aquesta tragèdia qu' es diu amor, vés à n' es tocadó à compondrentè un poch es cabeys, y posa t' també un poch de vinagre de ròses; d' aquell que jò me pòs, perqu' es molt segú qu' axí còm no t' ha vista avuy, torni es decapvespre per veure t'. Vaja; fé via; (besantla à n' es front,) avuy et tròp més guapa que may; arreglet prest y quant t' hajas posat *polvos* y vinagre de ròses, pareixerás molt més hermosa, serás còm un xerafinet. Des vinagre de ròses posatèn un poch p' es morros y quant ell vendrá se desforá en galanteos diguent: «*Son tus labios de coral*» y te trobará encantadora.

Sa fiya besa sa mare y l' abraça; presentantli es front, perqu' ella hey estampí una besada, y fél axò se retira à n' es tocadó.

IV.

Aquí acaba sa tragèdia de ses batxilleres majós ó de ses sògres de manta amb vél. Ara que vos heu fét carrech de lo que son capasses, únicament amb pò-

ques paraules, seguint sa costum des novel·listes, me falta explicarvos es desenlats d'aquesta escena dramàtica que té més part d'històrica que d'idealitat.

Dona M., que durant es curs d'aquest article ha figurat com heroiïna y es es personatge que més hem nombrat per pintà ses sògres tal qual son; estant còsint amb sa màquina de *Singer*, devora es balcó, li pegà un mal ayre que la me deixà amb sa boca tòrta, que més bé que sògra, perexia una d'aquestes véyes fantàstiques que surtan à representà en ets escenaris.

Sa séua fiya, digna de milló sòrt per ses bones qualidats que l'adornavan, la deixà Don Miquèl; y després d'havè perdut es temps y sa llavó esperant un partit un poch regulà, s'es casada amb un empleat que per augmentà es caramull de desgracies, es quedat cessant fa uns quants dies.

Dona Jaumeta, després de mil emblavins, y de posà adornos à sa séua fiya, fentla anà de balls y de saraus, ha lograt casarla amb un carabinero andalús, que segons comentaris, les deverteix à palos à totes dues; esclament cada vegada que vénta sa véya:

—De esta manera se enderezan las suegras de mi tierra.

En quant à Don Miquèl s'es quedat fadri algun tant desenganat del mon, amb un poch d'esperiença més de sa que tenia abans; y ara en parlarli de Dona M., esclama:

—Era lo més regulà, perque, de sògra y cá no hey ha que fià.

Un altre dia quant fassa publicà ses sògres de segona classe, batxilleres de calseta ó portalet, vos promèt fervos riure à betzef.

M. DULEY.

VERGOÑA Y DESCARO.

—¡Adios, Pere Antòni!

—¡Hola, Bartomeu!

—¿Còm te va la vida?

—Bé; gracies à Deu.

—Diguès: ¿y sa téua Camina escel·lent?

—Sí; lo qu'es per ara.....

—Ja n'estich content.

Y diguesmè: ¿Y encara T'enquantres fadri?

—Sí; ¿y tú còm te tròbes?

—També 'm tròb axí.

—¿Y que no festetges?

—¡Ah, fyet! ¡no m'en parls,

Perque en pensarií De vergoña m'als!

Y es de mí mateix Que n'estich cremat.

—¿Còm?—Perque coratge Sempre m'ha mancat.

Quant veïx una atlòta A qui tenga amó, Ma cara se pòsa D'un altre coló.

Si tract d'arrambárme A festetjarlè, Es méus òssos cruixen; Me manca s'alé.

Es pèus me tremolan Còm un que se mòr; Gròssos salts me donan Ses ales des còr.

Sa boca s'axuga, S'entèlan ets uys, Y tench tots es pòros De subó remuys.

Quant som à devòra Que vuy envestí, Ses cames me diuen: «No anam per aquí.»

Ses oreyes siulan Y se fa precís No aturarmhi amb ella Y passà de llís.

Som del tot un jove Molt empagabidó: En veure una atlòta Ja mud de coló.

Es més gròs reparo Que tench d'anarhí Es, que devant ella No sé que dirli.

—Ydò, jò al contrari, Som just al revés: Tú no tens descaro Y jò en tench demés.

En veure una atlòta Ja hey corr abordat, Y es séu amor pronta Li tench demanat.

Amb quatre mentides Y embuys à volé, Qualsevòl donzella No sab que fersè.

Sos pares se tèmen Que som polissó Y prònta me donan Passapòrt de nó.

Més tan pòca còsa No 'm deixa aturat; Jò convèrs amb ella Un pòch d'amagat.

Y quant l'he posada Alta de barret, Ben enamorada La deix en porret.

M'en vaitx à un'altre Y fas lo mateix.... Y amb tantes mudances Gaudesch y engreix.

Segons es méu conta Ja n'he festetjat

Més d'una trentena Sense está aturat.

Ara que comènsan A coneixermè, Totes me fan barres, Morros à volé.

En Tresquelestotes De nòm m'han posat; Y jò pens depressa Que no 'l m'han errat.

Àxò es es méu viure; Tu ja 'u veus, Tomeu; «Qui no té vergoña Tot lo mon es séu.»

¡Vamos, atlotetes, Pensauhi molt bé Quin d'aquests dos joves Per casà convé!

Jò ja sé que vòltros Molt més preferiu Aquells gallets joves Que fan es cap viu.

Y qu'amb parauletes De molta dolso Y finura, eus mòstran Cariño y amó.

No mirau cap mica Si té bens ó mals Ni en lo que vos diuen Si es vè ó si es fals.

¡Estau ben alèrta A n'els qu'han rossat Amb moltes atlòtes! ¡Teniu feredat!

Y no vulgneu sèbre; Aquests tals quins son; Que solament cercan Disfrutá del mon.

Heu de volé sempre Entregá sa ma A n'els vergoñosos Que no fan xarrá.

Mirau als lòns sempre Còm s'òr entelat Qu'amaga sa séua Bèna qualidat.

Més després que 'l fregen Se torna brillant, Y sempre es séu brillo Se mòstra llampant.

Aquells calaveres Son còm es llautó, Que paréix gran còsa Quant té lluentó.

Y molt lleix se torna Per pòch que 'l palpeu; Sempre es tona negre Per més que freguèu.

Per lo tant atlòtes Qu'estau festetjant, Per no caure en terra Mirau sempre envant.

Aquests dos exemples
Que vos he donat,
Voldria aprenguesseu
Amb gran voluntat.

Que'n que jò me tenga
Per molt ignorant,
Vergonya y Descaro
Vaitx diferenciant.

FEROSTAS.

XEREMIADES.

A n'es qui no creyan amb so carril
de Mallorca los feym à sèbre qu' es tren
qu' arribá despuys abí dematí, arribá à
dú trenta quatre carruatges, entre va-
gons, cotxos y demés.
¡Y n' hi ha qu' encara el miran còm
una jugueta!

Quantes travaldes han fêtes pegá
aquelles dues portetes qu' hey ha ubèr-
tes demunt es pís de ses nòves vòltes de
sa Plassa nòva?

Voldriam sebrerhó per cèrt perque
hem ubèrt sobre aquest punt un conta
corrent à s' Ajuntament de Palma.

Pe sa Pobla fa quinze dies que ver-
man, y uns quants que ja han tastat es
vi novell.

Es qui hajan mesté verdet per pintá
persianes hey pòden aná à comprarnhi.

Es camí de Felanitx à Manacò, aquell
en el qual hey va havè s' altre dia una
desgracia, está de lo més espeñat, apesá
de lo molt transitat qu' es avuy en dia.

¿No hey hauria una bona persona que
tengues llástima d' ell?

EPIGRAMES.

—Viú aquí un tal Don Ramon
Que fa pòch temps que morí?
—No senó; vaitx sentí à dí
Que s' en aná al altre mon.
—¿Qu' es molt lluny?—Jò no 'u sé.
—¿Còm el podría trobá?
—Tirantse vostè à la ma.
—Moltes gracies.—No hey ha de qué.

Per fogí de fam y feyna
Es qui jau aquí es casá;
Y amb una dona topá
Que mirau si era mal eyna
Que molt prest l' endiumenjá.
Tenia tan males mañes
Y tants mals mòdos d' obrá,
Que 'l pòbre hòmo se cansá
De veure à ca-séua bañes
Y se deixá d' alená.

ELL.

COVERBOS.

Axò era un senó amb barba molt llar-
ga que tenia assegut demunt es séus
jonoy's un ninet de cinch anys.

Es nin juguetetjant amb una capsa de
mistos li encengué sa barba.

—¿Qu' has fê? (deya sa mare al temps
que s' homo corria tot encès.)

—No s' axecava, y mos han cridats à
diná fa un quart.

Aquest nin no anava de contempla-
cions.

Hey ha comerciants tan místichs y
tan afectats de rapá altás à sa séua ma-
nera, que cada dematí quant s' axécan
preguntan à n' es sèu dependent:

—¿Has posat farina à n' es sucre?

—Sí, senó.

—¿Y arena à n' es prebe?

—També.

—¿Y erbassana à n' es tè?

—¡Ja 's de rahó!

—Perfectament. Ara vestit y anirem
à missa à Sant Nicolauet.

Passava per un carré de Ciutat un
senó de moltes patilles y llarga levita, y
una criada qu' havia rebut carta des sèu
pòble s' li acostá, y li digné:

—¡Senó! ¡senó! ¿Me faria favó de lle-
girme aquesta carta?

—¿Y perque no, hermosa?

Es senó agafá sa carta, l' obrí, la mirá
atentament y se posá à plorá.

Sa criada vejent qu' es senó plorava
cregué qu' era alguna desgracia de fa-
mília y se posá à plorá també.

S' enamorát, qu' esperava per casarsè
sa llecència des séus pares, cregué que
ley negavan y es posá també à plorá.

—Però, senó, (preguntá à la fi sa cria-
da,) ¿qu' es lo que diu sa carta que veix
que vostè també plòra? ¿Escriuen que
monpare es mòrt?

—¡Que m' hi impòrta à mí ton pare
si 's mòrt! Plòr. perque un senó còm
jò..... y..... no sé lletgí.

CRIDES.

Don Jusèp Roig y Pizá, d' Alaró, deixá de rè-
bre p' es correu es números 165 y 166.

Don Bartomeu Ramonell, de Binisalem, no
ha rebut tampòch p' es correu es número 165.

Don Guillem Rebassa Pyre, de Seuva, també
deixá de rèbre es número 167.

Es qui tenen demanats números atrassats de
L' IGNORANCIA y es qui tenen encarregada s' en-
cuadernació des toms publicats, pòden passá
per s' Administració d' aquest setmanari, Cade-
na de Cort, núm. 11, à recohi ses séues co-
mandes.

PERROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No 'u admtras, Siòn, si veus rés
de nóu.

SEMBLANSES.—1. En que té quèrra.

2. En que té arena.

3. En que té busques.

4. En que té cap.

TRIANGUL.—Moner-Mona-Mon-Mo-M.

XARADA.—Ca-bre-ra.

PREGUNTES.—1. Mesclat amb un altre.

2. Nòm.

3. Treguentla des calaix.

FUGA.—Gota à gota s' umpl sa bota.

ENDEVINAYA.—Un mèlicotó.

GEROGLIFICH.

DOBLÈS

AMISTAT

UN ATREUIT.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una poma à una baldufa?

2. ¿Y un asesino à n' es fum?

3. ¿Y un que bat à un òrga?

4. ¿Y un malalt à una garba?

UN PETISCURRIS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª fetxa
y sa 2.ª, un matrimoni d' objectes d' una casa; sa
3.ª, lo que té es Mòll; sa 4.ª, no té significat; sa
5.ª, es cant des grí, y sa 6.ª, una lletra.

ESEMÉ.

XARADA.

Ma primera y ma tercera
Fan sa bona calidat
Que tenia sa lleona
Qu' es bareyá l' ainy passat.
Sa segona tota sola
Es un signe musical;
Y el tot ciutat española
Molt fanera è industrial.

OMRELLUG AGOR.

PREGUNTES.

1. ¿Quantes còses ha menesté una dòna per ca-
sarse y viure bé en s' hòmo?

2. ¿Qui es més sabí es qui creu havè trobat sa
sabiduria ò es qui la cerca?

3. ¿Qui ocupa millò lloch en la sociedad un supe-
riò curt de gambals ò un inferiò instruhit?

4. ¿Qual es es desitx que predomina à una per-
sona gelosa?

UN RONDAYÉ.

ENDEVINAYA.

Quant teneh pòls ningú me cerca
Perque llavò mòrt estich,
Quant no teneh pòls tots m' alaban
Perque som hermós y viu.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som olus.)

9 SETEMBRE DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.